

3) Valg for Landstingets Vedkommende af en Statsrevisor for Statsregnskabet 1893—94.

Mødet hævet Kl. 2. 20.

Fjerde Møde.

Tirsdagen den 9de Oktober 1894, Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Agrarforeningens Hovedkontor har jeg modtaget en Skrivelse med et Antal Eksemplarer af en paa Foreningens Generalforsamling i Aarhus den 31. Maj d. N. vedtagen Udtalelse til Lovgivningsmagten, med Anmodning om, at Eksemplarerne maa blive omdelte, hvilket er flet.

Dernæst har jeg modtaget en Skrivelse af 6. ds. fra Landhusholdningselskabet, hvorved Landstingets Medlemmer indbydes til at overvære Selskabets Foredrags- og Diskussionsmøder i den kommende Vinter. Skrivelsen vil blive oplæst i Læseværelset; Møderne blive offentlig bekendtgjorte til Efterretning for Medlemmerne.

Endelig har Konseilspræsidenten ved Skrivelse af D. D. sendt Meddelelse om et af ham i Folketinget fremsat Lovforslag.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om danske Konsulers Doms- og Øvrighedsmyndighed paa Steder, hvor Danske ikke ere undergivne Landets Jurisdiktion, m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1743 ff.)

Goos: Det foreliggende Lovforslag sigter til at udfylde et Hul i vor Lovgivning, et Hul, som der ikke hidtil har været Trang til at udfylde, men som man nu har Grund til at antage, at der er Trang til at udfylde. Der findes vel nogle Bestemmelser i Forordningen af 4de August 1824 angaaende danske Konsuler, som man kunde henvise til, men gør man sig bekendt med disse Bestemmelser, vil man finde, at de ere ganske utilstrækkelige og ufyldstgørende under Forhold som de, der foreligge, hvor Danske paa fremmede Steder ikke ere undergivne det vedkommende Lands Jurisdiktion eller Øvrighedsmyndighed. Det, der omhandles i Forordningen af 1824, er ganske i Almindelighed Konsulers Myndighed og Jurisdiktion paa fremmede Steder, ikke alene og ikke særlig de Steder, hvor Danske ikke ere undergivne Landets Jurisdiktion, og idet denne Forordning ikke har disse Forhold for Øje, kommer den naturlig til at regulere sine Bestemmelser efter de sædvanlige Forhold, altsaa efter de Forhold, hvor den Danske paa det fremmede Sted ikke er undtagen fra Landets Jurisdiktion. Som Følge deraf er den Myndighed og den Jurisdiktion, som de danske Konsuler have paa de fremmede Steder, i Virkeligheden meget begrænset. Der er saaledes i Virkeligheden ingen kriminel Jurisdiktion — der er kun Konsulernes Hjemsendelsespligt — og med Hensyn til den civile Jurisdiktion i borgerlige Retstrætter er Forholdet det, at Bestemmelsen i Forordningen af 1824 kun angaar de Tilfælde, hvor der er Stridighed mellem danske Undersaatter indbyrdes, idet man flet ikke har haft det Tilfælde for Øje, at en til en fremmed Stat hørende vil søge en Dansk paa det fremmede Sted. Han er da nærmest henvist til at søge ham herhjemme ved hans sædvanlige Værneting. Det er ganske naturligt, at Forordningen kun omfatter det Tilfælde, fordi den kun har det for Øje, at de Danske paa det fremmede Sted opholde sig der ganske midlertidig og derfor ogsaa naturlig forudsættes at have og ordentligvis ville have deres Værneting herhjemme. Det er Bestemmelser, som i og for sig ere ganske utilstrækkelige, og hvis Anvendelse paa de Tilfælde, her er Tale om, vilde vise sig overordentlig vanskelig, om overhovedet mulig, fordi Forholdene ere saa forskelligartede. Forholdet er jo her for det første det, at den Danske ikke er undergivet den Stats Jurisdiktion og Øvrighedsmyndighed, i hvis Land han lever. Forholdet er dernæst det, at disse Danske, i alt Fald de, der tentes paa i første Række, ere bosatte paa det paa-